

**A TANÁR IS EMBER, DE NEM AZ A DOLGA
NÖVENDÉK URAM**

Növendék uramat nem tanítom, de annyire tele van vele az iskola, hogy akár mégis. Néha az az érzésem, hogy minden osztályomba jár, mert amikor belépek, ő nagy üdvözlések közepette kilép a szomszédolásból, szóval, mindig szembejön.

Növendék uramat kilencedikes Sarjadék korában ismertem meg, mikor a lebetegedett kollégám helyett kellett beugranom megírni egy bejelentett dolgozatot. A csoport megadással nyugtázta a fejleményeket, de Sarjadék uram felpattant, s két öklét a mennyezet felé rázva, bömbölve hívta az égiek bosszúját a földi „igazságtalanság” és tanári önkény ellen – égtelen haragját visszhangozva verte vissza Zugló és Manhattan. Az attak annyira váratlanul ért, hogy hosszú másodpercekre kővé meredtem, aztán csak annyit mondtam halkán: *„Fiatalember, ezt most azonnal hagyja abba!”* Kővé meredt ő is, aztán leült, még egy ideig szuszogva dohogott, de óra végéig csendben írta a tesztet.

Növendék uram már tizenegyedikes, továbbra is ő tölti ki és be a folyosókat, de múlt pénteken váratlan helyen, hajnalban, a tömött buszon bömbölte fülembe: *„Á, jó reggelt tanárnő!”*

Udvariasan kiemeli a táskáját a belső ülésről, és átadja nekem a külsőt. (Ugye, ez a kedvenc utastárs típusom, tömegben lazán két ülést foglal el.) Nem kezdem nevelni, nem is tudnám, mert folytatja a mobilozást, én meg nekiállok netezni, lássuk, mi van a világban. Nem hallgatózom, de nem lehet nem hallani, hogy valami üzletet bonyolít, zeng tőle az utastér. Aztán kinyomja, bocsánatot kér, és innentől övé a szó.

Mivel már megszoktam bömbölő hangját, időbe telik, amíg a metróban kapcsolok, hogy mindenki minket néz. Egyezményes jelekkel próbálom rávenni, hogy vegyen vissza a hangerőből, ezt bólintással viszonzozza, majd ordít tovább: *„Persze, nem vagyok egy könnyű eset, de az idén végre sikerült egy olyan tanári gárdát összehozni (!), akik tudnak engem kezelni.”* Sorolja a neveket, nem állítom le, dicsérni lehet kollégát, csak mószerolni nem. *„És persze, K tanár úr! – ujjhegyeire cuppantva jelzi, hogy ő a non plus ultra. Képzelve tanárnő, hogy én – itt felemeli mutatóujját– én 45 percig befogom a szám és figyelek! Na, mit tetszik szólni? Persze, nem volt mindig „akadálymentes” a kapcsolatom a tanár úrral, mert kilencedikben egyszer kaptam tőle egy „leoltást”, azt hiszem, ez most már kitart érettségig. Archetipikus – ugye így mondják, tanárnő?”*

Szelíd, megértő mosolyok kíséretében szállunk le, zúg a fülem, még hátra van három megálló a villamoson. A tanáriban nem bírom ki, hogy tovább ne adjam Növendék uram dicshimnuszát az érintetteknek.

Nincs ennél jobb szakma.